

A watercolor illustration of a man and a woman in profile, facing each other and kissing. The man is on the left, and the woman is on the right. The colors are warm and blended, with shades of orange, red, and blue. The background is dark blue.

NIINA REPO

RIKOS &
RAKKAUS

MIEHESI ON MINUN

JOHNNY
Kniga

OSA 1

NIINA REPO

MIEHESI ON MINUN

JOHNNY
Kniga
HELSINKI

Ensimmäinen painos

© Niina Repo ja Johnny Kniga 2026

Kirjassa on lainattu seuraavia sanoituksia:

Johanna Kurkela: ”Rakkauslaulu”
Säv. Lauri Ylönen, san. Paula Vesala

Uniklubi: ”Näiden tähtien alla”
Säv. Jari Latomaa & Jussi Selo, san. Jussi Selo

Nick Cave and The Bad Seeds feat. Kylie Minogue:
”Where the Wild Roses Grow”
Säv. & san. Nick Cave

Johnny Kniga
An imprint of Werner Söderström Ltd
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
ISBN: 978-952-362-053-7
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@kniga.fi

TURKU

SYKSY 2024

SUDENKORENTO

Tyhjensin vaatehuoneen. Se on pieni ja ahdas, mutta juuri siksi sopiva.

Äänieristyslevyt hain toisesta kaupungista, jottei minua kukaan tunnistaisi. Olet ehkä joskus nähnyt sellaisia, rumia ovat. Vaaleanharmaita ja huokoisia. Niitä valitessani laulelin ensin kuin meidän lintumme, sitten kuin Rammstein, koska se sopi tunnelmaan paremmin. Luulin laulavani hiljaa mielessäni, mutta pian joku koputti minua olalle. ”Onko kaikki kunnossa?” vanha mies kysyi huolestuneen näköisenä. Puristin esiin hymyntapaisen ja mutisin olevani ok, vaikka totta puhuakseni olisi pitänyt sanoa: Kaikki ei tosiaan ole kunnossa. Ettekö näe? Sydämeistäni törrottää kirves.

Kotona kiinnitin levyt seiniin kaksipuolisella teipillä. Se kävi yllättävän helposti. Käytin keittiötikkaita ja horjahdin vain kerran – se oli ainoa hetki, kun epäröin. Mitä jos epäonnistuisin ja jäisin kiinni? Nyt kun minulla oli murha tunnollani, tuomios-ta tulisi pitkä. Mutta sitten sain tasapainoni takaisin, ja epäilyk-set kaikkosivat.

Kun levyt olivat paikoillaan, tiivistin niiden saumat jeesus-teipillä. Lopuksi päällystin lattia.

Olisit ollut minusta ylpeä. Kiusoittelit aina, etten ole kovin kätevä käsistäni, mutta kas, olenpas, kun motivaatio on kunnossa.

Seuraavaksi otin esiin lenkit ja kettingit. Poran ääni vihloi hampaissani, kun kiinnitin ne seinään.

Levättyäni hetken keittiönpöydän ääressä join kupillisen pikimustaa kahvia ja annoin taas lintujen ja Rammsteinin soida. Ajatus tulevasta kutkutti. Kuvittelin, miltä näytät, kun kuulet uutiset.

Pumppasin vielä vanhan ja kuluneen uimapatjani, asetin sen vaatehuoneen nurkkaan ja peitin lakanalla. Mitään ylimääräistä mukavuutta en tarjoaisi, mutta patjan, peitteen ja ämpärin sentään.

Valmista. Ihailin käteni jälkiä hetken ja palasin taas keittiöpöydän ääreen. Mietin sinua ja sitä, mihin kaikkeen olin valmis vuoksesi. Tähänkin.

Ja tiedätkö mitä? Jostakin syystä ajatus nauratti.

Enää piti napata saalis. Valita kumpi.

Kumman sinä valitsisit, rakas?

VIESTI

LAIHIAN MURHA HEINÄKUU 2018

Laihiällä tapahtui vuonna 2018 intohimorikos, jota poliisi luonnehti ”monimutkaiseksi” ja ”mystiseksi”.

Rikokseen liittyi joukko viestejä, jotka murhaaja lähetti.

Ensin murhasta epäiltyjä oli yksi, sitten kaksi, lopulta kolme. Poliisin mukaan kuvio oli omituinen.

Mitä oikein tapahtui? Ja miksi?

Tapaus erikoisine piirteineen herätti laajaa huomiota ja oli karmea esimerkki petoksesta, mustasukkaisuudesta ja hallitsemattomista tunteista.

Mies ja nainen nojaavat vieretysten laivan kaiteeseen. Merituuli hyväilee naisen ihoa. Mieskin hyväilee, sivelee naisen kättä. ”Se on ohi, kulta”, hän sanoo hiljaa. ”Anna anteeksi. En tiedä, mikä minua riivasi, joku mielenhäiriö se oli.”

Nainen tarkastelee miehen tuttuja kasvoja, naururyppyjä silmäkulmissa, etsii merkkejä valheesta, mutta löytää jotakin muuta: katumusta. ”Sinäkö oikeasti jätit hänet?” nainen kysyy ääni tunteista tukossa, suussa kyyneelten suola.

”Minä...” mies aloittaa, mutta laiva vavahtaa ja lauseen jatko peittyy kolinaan. Nainen tarraa kiinni kaiteeseen ja kääntyy miehen puoleen, mutta tämä on kadonnut hänen viereltään. Jotakin tummaa vilahtaa naisen jalkojen ohi ja hyppää reelingin yli. Rotta. Uppoaako laiva?

Kuuluu narinaa, ja pelästynyt nainen, joka on juuri ajatellut, että hänenkin pitäisi hypätä ennen kuin on liian myöhäistä, säpsähtää hereille. Hän tuijottaa hämäärään pupillit laajenneina. Missä hän on? Vähitellen silmät alkavat poimia tuttuja muotoja: tuolin, vinokaton, verhot. Naisen olo rentoutuu ja hän huokaisee helpotuksesta. Hän on omassa vuoteessaan. Haaksirikko oli vain painajaista. – Ja unta olivat myös miehen sanat, hän sitten tajuaa. Se, että mies kutsui häntä kullakseen, ja kaikki muukin toiveikas. Samassa narahtaa taas. Nainen pidättää henkeään, yrittää kuulla. Manaa huonoja korviaan. On hiljaista. Vai kuuleeko hän valitusta? Itkeekö tuuli talon rakenteissa? Ei. Ääni tulee portaista.

Yhtäkkiä nainen on täysin hereillä. Paljonko kello on? Hän hamuilee yöpöydällä olevia silmälaseja, laittaa ne päähänsä ja katsoo herätyskelloa. Mies on yötöissä ja vuoron loppumiseen on vielä monta tuntia. Onko jotakin tapahtunut? Naista huolettaa, ja suututtaa. Hänhän kielsi miestä tulemasta kotiin. Ei tänään. Ei enää. *Mittani on täyttynyt.* Mutta mies tuli sittenkin? Se ei yllättäisi naista. Asiat ovat huonosti, ovat olleet jo pitkän aikaa. Hänen maailmansa on haljennut ja railosta pulpahtelee mahdottomia, ei-toivottuja asioita. Mitä tahansa voi tapahtua, ja tapahtuukin, niin kuin nyt.

Makuuhuoneen ovi raottuu. Nainen puristaa käsillään peittonsa reunaan. "Ei tänne saa tulla", hän kuiskaa ääni kauhusta ohuena.

SYKSY 2024

S A A R A

Keskeytin kirjoittamisen ja nostin sormeni näppäimistöltä. Oli kuin ukkonen olisi kumissut jossakin kaukana. Ilmassa oli painetta. Tuttu tunne viime viikoilta. Tuttu tunne lapsuudesta, nuoruudesta, vuosien varrelta.

Olin elänyt melkein koko ikäni sen tiedon kanssa, että mitä tahansa voi tapahtua, mutta tutkiessani ja kirjoittaessani koin olevani enemmän turvassa. Kaikki tapahtui käsivarren mitan päässä ja pysyi siellä. Yleensä.

Yleensä ihminen ei saanut tartuntaa siitä, mistä kirjoitti.

Tiesin kyllä monen pelkäävän, että asia, jota hän loihti näpyttelemällä todeksi, muuttuisi sellaiseksi.

Jos esimerkiksi kirjoitti jonkun kuolemasta, joku kuoli.

Minulla ei ollut ollut tällaisia ajatuksia aiemmin. Oikeastaan päinvastoin: kirjoittamalla pidin asioita esillä, elossa.

Se oli yksi motiivini tehdä tv-sarjaa ”Tämä tapahtui todella”, jossa käsitelimme tosielämän rikoksia. Olimme aloittaneet Laihian murhasta kertovan jakson kirjoittamisen vauhdikkaasti. Vauhdilla se oli myös tarkoitus saada valmiiksi, mikä tarkoitti väsymätöntä takomista. Aihepiirin sisään sukeltamista. Ehkä siksi rikos pääsi ihoni alle. Tiesin muutenkin omasta kokemuksestani, että perheet hajosivat julmilla tavoilla, ja nyt kun kirjoitin aiheesta, toivoin etten vain manaisi esille onnettomuutta.

Perttu, projektin arkistohaukka, oli ladannut Driveen uutta, tapaukseen liittyvää aineistoa. Klikkailin materiaalia auki ja ravistelin epämääräistä huolta harteiltani, kun puhelimeni kilahdi.

Miehesi on minun, viestissä luki.

Lähtäjän numero oli tuntematon.

Luin lauseen uudestaan, ja rinnassa muljahti. Miehesi? Minun? Siis Kalle?

Nousin ja olin kompastua lattialla lojuvaan laukkuuni. Taukotilaan päästyäni aloin keittää kahvia. Joku oli jättänyt vanhan suodatinpussin keittimeen, ja kun nostin sitä, se repesi. Kahvinpuruja levisi tiskipöydälle. Jätin ne siihen.

Oliko Kallella suhde?

Viesti oli ilmianto. Käsikranaatti. Sen lähettäjä pudotti pommin ja toivoi, että avioliittoni menisi säpäleiksi. Että kysyisin jutusta Kallelta. Tietenkin. Ja kun kysyisin, kaikki räjähtäisi.

LAIHIAN MURHA

Huoneen ovi on nyt kokonaan auki, ja sängyssä makaava nainen näkee tumman hahmon piirtyvän aukkoa vasten. Hän ei erota, kuka se on, ei uskalla korjata silmälasiansa asentoa. Lasit ovat monitehot, ja niitä pitäisi liikutella sen mukaan, katsooko lähelle vai kauas. Yhtäkkiä ajatus tuntuu absurdilta, liian arkiselta. Kuka ajattelee silmälasiansa ominaisuuksia, kun huoneeseen astuu kuolema? Hahmo liikahtaa lähemmäs. Nyt nainen erottaa pimeyden keskeltä kaksi tummaa onkaloa. Silmät. Myös kasvot alkavat hahmottua. Nainen henkäisee: "Sinä."

Hahmo pysähtyy sängyn viereen, nappaa tyynyn ja painaa sen naisen kasvoille. Nainen tuntee silmälasien heilahtavan pois paikoiltaan, tyynyliinan kankaan painuvan suuhunsa. Hän maistaa kuivan pellavan, pakokauhun, ja alkaa rimpuilla.

Nainen sätkii, kiskoo tyynyä käsillään, huijaa, osuu johonkin, huijaa taas. Mutta se ei auta. Mikään ei auta.

Pitkältä tuntuvan ajan kuluttua, joka todellisuudessa on vain minuutteja, hänen voimansa alkavat hiipua, ja hän näkee itsensä lapsena, auringonpaisteisen takapihan, pojan, johon ihastui seitsemänvuotiaana, tämän kultaiset hiukset. Mutta tyyny naamalla, hengityksen sakatessa, kuvat muuttuvat synkemmiksi. Tukka pojan päästä putoaa, hänestä tulee kalju ja alkoholisti, kauniit kasvot pöhöttyvät.

Sitten nainen näkee aviomiehensä Harakan kanssa.
Rakastelemassa toista naista.

Vielä viimeisillä voimillaan nainen yrittää vapautua
tyynystä, päästä pakoon kuolemaa. Kuvat alkavat su-
mentua, ja sitten jäljellä on vain pimeys, eikä pian enää
sitäkään. Jäljellä ei ole mitään.

SYKSY 2024

S A A R A

Juoksin ja vedin ilmaa keuhkoihini kuin tukehtuva. Joen hengitys oli sumuista. Sukelsin utupilveen ja toivoin törmääväni johonkin – herääväni, sillä painajaistahan tämä oli.

Sumun seassa häilyivät Kallen kasvot. Hän hymyili. Mutta kenelle? Jollekulle, jonka oli tavannut lukuisten työreissujensa aikana? Juoksin kovempaa. Sydän jyskytti korvissa, keuhkoja alkoi polttaa ja jouduin hidastamaan.

Lojahdin jokivarren penkille. Kosteus läpäisi housut ja teki ihon nihkeäksi. Tuijotin veden virtausta. En voinut pysäyttää vettä enkä sitä, mitä oli tapahtumassa.

Jos kysyisin, oliko Kallella suhde, näkisin vastauksen hänen naamastaan. Mutta en halunnut kysyä. En halunnut nähdä. Jos viesti oli kranaatti, en halunnut sen laukeavan.

Kalle loihtimassa uunikalaa. Pelaamassa pingistä tyttäreemme Seidin kanssa. Heittämässä minulle villasukat. Jos hän lähitisi, jäisin yksin. Pitäisi hankkia lakimies. Uusi asunto. Sänky. Pöytä. Elämä.

Tuijotin vettä. Ehkä paiskaisin kännykkäni viesteineen päivi-neen Aurajokeen. Kaivoin puhelimen esiin – mutta en heittänyt sitä jokeen, vaan avasin lukituksen ja soitin Kallelle. Hälytysääni toistui monotonisena, kunnes puhelu meni vastaajaan. Painoin punaista luuria.

LAIHIAN MURHA

Hätäkeskus vastaanottaa puhelun heinäkuun seitsemäntenä kello 05.10.29.

– Hätäkeskus, Nödcentralen.

– Rauno hei.

– No hei.

– Kuule, tarvittas poliisi tänne ja ambulanssi.

– Mitä on tapahtunut?

– Tänne Mustikkatie viitoseen. Tulin justiin töistä kotio ku mä oon taksikuski, ja ulko-ovi oli lasinpaloilla sisälle. Tääl on mies sisällä, ja aivan niinku vaimo olis kuolleena sängyssä.

– Hengittääkö se sun vaimo?

– Siinä se just on. Ei he-hengitä.

– Ahaa. Onks se mies hereillä?

– Mies on täs mun vieres, en mä päästä sitä mihinkään. Pankaa poliisit tulemaan tänne niin nopiaan kun saatta!

– Joo, laitetaan sinne apua paikalle. Onko sillä miehellä jotain kättä pidempää?

– Ei ole.

– Tunnetteko te häntä?

– Kyllä, Terho... Ootas...

Taustalta kuuluu, kun soittaja kysyy miehen sukunimeä ja mies vastaa.

– Vainionpää.

– Siis Terho Vainionpää.

- Joo, tällanen mies tuli täältä vastaan, kun mä tulin töistä justiin. Mä oon taksimies ja...

- Joo. Rauno, mikä teidän sukunimi on?

- Kuusinen.

- Rauno Kuusinen.

- Joo.

- Selvä, mä laitan sinne apua.

- Laita am-am-ambulanssi.

SYKSY 2024

S A A R A

Kun avasin kotioiven, se narisi: "Miehesi on minun."

Saatana.

Viesti vaivasi minua kuin hulluksi tekevä tinnitus. Potkin kengät jalastani ja menin naulakolle. Työnsin käteni Kallen takintaskuun. Kuitinrepale. Suklaapatukan kuori. Tungin roskat takaisin ja siirryin seuraavaan taskuun. Lisää paperitolloja. Pankin heijastin. Henkarit narisivat vastalauseensa, kun suoritin rottamaisia touhujani.

Olohuoneessa katseeni etsi Kallen tavaroita ja löysi pöydällä lojuvan hammaslankapakkauksen. Tohvelit. Hyllyssä pölyttyviä kirjoja.

Entä jos ne kaikki olisivat poissa?

Ainakaan tohveleita ei tulisi ikävä. Eikä hammaslankoja. Kirjoja ehkä, mutta niitäkin sai uusia. Kuten rakkaussuhteita. Hampaani kirskahtivat.

Tartuin yhteen kirjoista ja avasin sen. Kirjan nimen, *Ammutaanhan hevosiakin*, alla luki: *Kallelle äidiltä*. Otin tiukan otteen kirjan kansista ja riuhtaisin. Vanha opus repesi helposti.

Tartuin toiseen teokseen, paksumpaan. *Taru Sormusten herasta*. Trilogia oli Kallen suosikki. Avasin kirjan ja aloin repiä ja rutistella sen sivuja. Kohta lattia oli täynnä riekaleita. Käteni olivat nihkeät, suussa maistui pahalta. Suljin silmät ja vedin syvään henkeä.

Jos kirjojen repiminen tuntui näin pahalta, miltä tuntuisi, kun koko elämä räsähtäisi rikki?

No, senhän minä tiesin. Se tuntui siltä kuin hukkuisi. Happi loppuisi. Ilo katoaisi ikuisiksi ajoiksi. Siltä se tuntui.

"Anteeksi", mutisin kirjoille ja istahdin nojatuoliin kokoaamaan ajatuksiani.

Näköjään ei tarvittu kuin yksi nimetön viesti, ja pakka niin sanotusti hajosi.

Kalle tiesi menneisyyteni ja satutti silti. Olin pitänyt puolisoani reiluna, mutta hän olikin itse saatana. Nousin tuolista ja menin Kallen vaatekaapille. Olin penkonut naulakossa riippuvia takkeja, nyt tutkin housuntaskuja. Tarkastamani vaatteet pudotin lattialle.

"Äiti?"

Se oli Seidin ääni. Jähmetyin kuin kiinni jäänyt varas.

"Mitä sä teet?"

"Mä... siivoan", änkytin.

"Oho", Seidi sanoi. "Näyttää kyllä sotkemiselta. Mitä kirjoille on tapahtunut?"

Kun Seidi hetken kuluttua palasi huoneeseensa, siivosin lattialta roskat ja paiskoin vaatteet takaisin kaappiin. Soitin Kallelle, mutta hän ei taaskaan vastannut. Mietin, miten saisin oloni rennommaksi. Ja keksin.

Pakkasin treenikassini ja suuntasin yliopiston vesipallostreeneihin.

LAIHIAN MURHA

Hälytys tulee noin kymmentä yli viisi aamuyöllä.

Poliisi lähtee liikkeelle, samoin sairaauto.

Omakotitalon pihatie suljetaan eristysnauhalla. Kuukaan ei saa tulla eikä myöskään poistua paikalta. Poliisit marssivat sisään. Veikko "Nooa" Jaakkola, melkein eläkkeellä oleva rikoskonstaapeli, kulkee viimeisenä. Panee merkille talon vierustan vuorenkilvet. Ulko-oven hajonneen lasin, kuistille ja eteiseen pudonneet sirpaleet. Talossa tuoksuu vähän tunkkaiselle, mummolalle. Poliisit katselevat ympärilleen ja kapuavat vuoron perään yläkertaan. Sängyssä selällään makaava nainen todetaan kuolleeksi. Sairasauto lähtee, poliisit jäävät.

Kuolleessa naisessa ei näy ulkoisen väkivallan merkkejä. Hänellä on päällään yöpaita. Kasvot ovat meikittömät, tukka pörrössä. Nainen näyttää siltä kuin olisi ollut nukkumassa kuoleman tullessa. Onko kyseessä sairauskohtaus? Luonnollinen kuolema? Itsemurha? Murha? Poliisit ottavat valokuvia ja videoivat. Nooa pohtii ja katselee. Juttu ei vaikuttaisi niin oudolta, ellei talosta olisi löytynyt tyystin vieras mies, joka on vieläkin niin humalassa, ettei hänen puheistaan saa tolkkua. Hän on keski-ikäinen. Sanoo, ettei tiedä, miksi makasi sängyssä kuolleen naisen vieressä. Kasvot näyttävät pöyhöttyneiltä. Siltä, että jos poskea painaisi sormella, siihen jäisi kolo. Haju on sekoitus hikeä, virtsaa ja vanhaa viinaa.

Aviomies on sokissa. Hänen katseensa harhailee, ja hän kulauttelee kurkkuaan kuin kalkkuna. Tämän kaiken Nooa panee merkille ja painaa mieleensä. Humalainen on aviomiehelle vieras. Tai tietää hän miehen, mutta ei tunne. On joskus kyydinnyt ukkoa, niin kuin kaikkia muitakin tällä kylällä.

"Olisiko vaimollasi ja tällä miehellä voinut olla suhde?" joku poliiseista kysyy.

"Ei, ei todellakaan", taksimies vastaa. Hetken näyttää siltä kuin ajatus huvittaisi häntä. Mutta kyseessä onkin suupielten tahaton nykinä, hermovärinä.

"Entä oliko sinulla ja vaimollasi riitaa?"

Kysymyksen kuullessaan mies painaa päänsä ja kulauttaa taas kurkkuaan. "Ei. Tai siis oli. Mutta ei juuri tänä iltana..."

"Mitä tarkoitat?"

"Tarkoitan, että oltiin riidelly viime aikoina, kun..."

Miehen silmät räpsyvät. Itkeekö hän? Mies änkyttää, ettei pysty puhumaan asiasta enempää juuri nyt, kun vaimo makaa viereisessä huoneessa kuolleena.

Nooa katsoo aviomiestä, sitten humalaista.

Pitkän uransa aikana hän on nähnyt kaiken ja oppinut, että jossain mielessä sattumia ei ole.

SYKSY 2024

S A A R A

Vesipallo-ottelu oli käynnissä. Käteni kauhoivat ja jalkani polkivat vimmatusti. Vesi roiskui. Pallo kimposi vastustajan käsistä, ja lähdin sen perään. Samassa tunsin painon selässäni. Joku painoi minua uppeluksiin.

Yritin rimpuilla itseni irti, mutta vastustajan ote oli tiukka ja vajosin yhä syvemmälle. Sydän hakkasi. Ohimoissa tuntui kipua. Jos en pian saisi happea, hukkuisin. Ajatus yllätti. Näinkö minä kuolisin? Sattumalta. Mitättömässä tilanteessa.

Samassa jalkani osui altaan pohjaan ja ponkaisin ylöspäin kaikin voimin. Vastustaja irrotti, paino katosi ja pulpahdin pintaan. Haukoin henkeä ja räpiköin altaan reunaan.

Kun vähän tokenin, etsin katseellani syyllistä. Peli oli täydessä käynnissä, enkä osannut yhtään sanoa, kuka niskassani oli roikkunut. Ellei sitten... Vähän matkan päässä kääntyi pää ja näin uimalasien takana pistävät silmät. Pian nainen jo kauhoi kauemmas. Häinkö minut melkein hukutti? Vai joku muu?

JOSKUS RAKKAUS TAPPAA

Kesällä 2018 Laihialla tapahtuu vaimon murha, jota poliisi kuvailee mystiseksi ja monimutkaiseksi. Voiko aviomies olla syyllinen, jos uhrin sängystä löytyy murhayönä toinen mies? Tai voiko toinen mies olla murhaaja, jos aviomiehellä epäillään olleen motiivi ja avioerokin vireillä?

Kuusi vuotta myöhemmin Saara käsikirjoittaa rikoksen pohjalta tv-sarjaa. Tuotantoyhtiössä työskentelee myös hänen puolisonsa Kalle. Saara on jakanut Kallen kanssa koko elämänsä nauruineen ja itkuineen, mutta nyt miehellä taitaa olla joku toinen.

Tästä saa alkunsa tappava soppa, josta onnekas selviää murhasyytteellä eikä päädy itse ruumiiksi.

*Miehesi on minun aloittaa todellisista intohimo-rikoksista ammentavan Rikos ja rakkaus -dekkari-sarjan, joka ei kerro hirviöistä vaan ihmisistä.
Ja juuri se on pelottavaa.*

JOHNNY
Kniga

www.johnnykniga.fi

84.2

978-952-362-053-7